

ката ѝ, върна се и забърза назадъ, а каква остана на мѣстото си, гледа го, докато се закрие, и тръгна къмъ дома.

Азъ не изтраяхъ. Спустнахъ се подиръ нея и я дръпнахъ за полата. Тя извика плахо, обърна се и ме загледа:

— Ти пъкъ отгде изкочи, бре дяволе?! Изплаши ме. Где си билъ досега?

— Ей тамъ е! — посочихъ азъ плетовѣтъ — глѣдахъ те, като вървѣше съ чичо Стоянъ...

— Ахаа, я го вижъ ти! Дебналъ си ни скришомъ, а? Не те е срамъ!

— Како Величке, — казахъ азъ нѣкакъ съ покровителство, както правѣха възрастнитъ — ти да не ходишъ вече съ чичо Стояна...

— Защо, бре Гане? — засмѣ се кака.

— Защото той не е добъръ човѣкъ. Той ти мисли злото, како.

— Какво зло, бре Ганчо? — заинтересува се тя още повече.

— Какво... такова... Знаешъ ли, той мислѣлъ да те открадне...

— Да ме открадне ли?

— Да те открадне я! Може да те продаде на циганитъ!

— Тѣй ли!

Тя отстѣпи, изгледа ме и прихна да се смѣе. И до днесъ помня онзи звънѣкъ момински смѣхъ на кака. Тя ме привлече до себе си и толкова много се смѣ, че по едно време се подпрѣ на рамената ми, като, задавена презъ смѣха, повтаряше само: — „Охъ, охъ... ще умра отъ смѣхъ“.

Азъ се почувствувахъ засегнатъ отъ смѣха ѝ.

Кака спрѣ, утихна.

— Я ми кажи, Гане, отгде знаешъ ти, че Стоянъ щѣлъ да ме открадне? Кой ти каза?